

[Einer-Jensen.]

hvis beløbene anvendes til andet feriemæssigt formål.

Som jeg sagde i begyndelsen af min tale, går jeg ud fra som en selvfølge, at man ikke ønsker at blande sig i de bestående ordninger, selvom direktøren for arbejds- og fabriktilsynet får visse beføjelser til at træffe afgørelser. Jeg kan ikke sige, om alle disse ordninger betinger, at beløbene bruges til andet feriemæssigt formål. Indenfor vort fag har vi en ganske særlig ordning, efter hvilken ikke-udbetalte feriepenge går tilbage til os, og hvor vi får renter af feriebeløbene fra fabrikkerne; det er ingen betingelse, at pengene skal bruges til feriemæssige formål. At vi gør det, er noget andet, men der findes ingen regler for det. Jeg går ud fra, at det ikke har været hensigten med dette lovforslag at blande sig i de almindelige aftaler, der findes de forskellige fag imellem.

Der står i § 10 vedrørende indtægter, rente o. s. v., at feriebøgerne bør betales. Er det nu ikke at være lidt smålig? Hvor man har kunnet lave aftaler fagene imellem, bruger man ikke ferieboøger, så det er jo ikke arbejderne i disse virksomheder, bestemmelsen gælder. Det er altså et meget lille område set i forhold til det store ferieområde, det drejer sig om. Feriefonden har jo hidtil haft midler til rådighed — jeg husker vel ikke meget fejl, når jeg mener, at der er omkring 3 mill. kr. i den —, så der er vel ingen anledning til at indføje en bestemmelse om, at det skal koste et vist beløb at få samlet sine feriepenge.

Efter nu at have gennemgået lovforslagene vil jeg sige, at betingelsen for, at vi kan medvirke, er — som jeg allerede har sagt —, at der opnås en løsning af spørgsmålet om ferie for lærlinge, om medhjælper i arbejdsforhold — jfr. lov nr. 120 af 7. maj 1937 —, om de 25 dage for arbejderne i landbrugsvirksomheder, om sæsonarbejde og de frivillige aftaler og om minimumsbeløbet på 6 pct. Jeg er ikke i tvivl om, at disse spørgsmål må løses, og jeg håber, det skal kunne lykkes os.

Jeg går ud fra, at der nu nedsættes et

udvalg, og at vi i dette udvalg kan nå til enighed om en løsning. Men jeg gør opmærksom på, at de spørgsmål, jeg her har nævnt, er så principielle for os, at de kræver en imødekommenhed, for at vi kan nå et resultat. Jeg håber og regner med, at vi indenfor alle partier kan nå til enighed om at gennemføre to lovforslag, der har nogen værdi for dem, de skal omfatte.

Harald Nielsen: De to lovforslag, vi her har til behandling, må ses som en konsekvens af det forlig, der blev sluttet i foråret på arbejdsmarkedet, og hvorved der indførtes 3 ugers ferie for alle de lønmodtagere, som de kollektive overenskomster omfatter.

Det er jo ikke nogen hemmelighed, at venstre i sin tid, og i det hele taget, har været imod en lovbestemt ferie, som det indgreb det jo er i det frie aftaleforhold.

Jeg må sige til det ærede medlem hr. Einer-Jensen, som her var meget fortørnet over, at man igennem lovforanstaltning nu ville gribe ind i overenskomster, der var truffet på arbejdsmarkedet, at konsekvensen af hans tankegang egentlig er, at man ingen lovgivning skal have på dette område, men det er dog ikke det ærede medlems mening. Alt dette er jo nu forsåvidt også historie, nu har vi denne lovgivning. Det er heller ikke nogen hemmelighed — enhver vil kunne læse det i feriekommisionens betænkning —, at jeg og det parti, jeg repræsenterer, har været imod på nærværende tidspunkt at gå til en udvidet ferie. Det er efter min mening ikke til at komme udenom — erfaringerne fra Norge viser det —, at en udvidelse af feriens længde til at begynde med fører til en nedgang i produktionen. Nogle mener ganske vist, at denne nedgang senere vil afløses af en opgang alene begrundet i den længere ferietid, ikke i den tekniske udvikling, en formodning, som ikke forekommer mig sandsynlig, og som der efter min anskuelse ingen reelle holdepunkter er for. Dertil kommer, at en længere ferie med løn selv sagt øger produktionsomkostningerne; og det er antagelig alle klar over, at skal vi,